

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΤΟΥ ΑΥΓΕΡΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΑΝΤΖΑΡΑ

ὦ! σγουροπλόκαμοι ἄγουροι,
ποῦ ὁ ἥσκιός μας ἀκόμα
δὲν ἔπεσε μπροστά μας !
μὲ τὰ φιλντισένια δοξάρια
τῶν μελῶν ἄς σαϊτέψουμε
τὴν καλόθεη μέρα !
Τὰ ροδοχάλινα ποτήρια μας
ἀφρίζουν σὰν τοῦ ἀδάμαστου
ἀλόγου τῶρθιο στόμα·
Ξανθίζοντας τὸ αἷμα μας
τοῦ κλημάτου ὁ ἰχώρας
μηρμυκιάζει στὰ μηνίγγια μας
τὴ φαγούρ' ἀνεβάζοντας τῆς σάρκας
καὶ πιὸ θερμὰ τοὺς φίλους ἀγαπᾶμε
κι' ἀψύτερα μισοῦμε τοὺς ὀχτρούς·
Εἴτε μυρτιά χρυσόφυλλη
στὰ μέτωπά μας λυγáει, στενεύοντάς τα,
εἴτε χῦμα σέλινα,
μὲ λινάρι κακόδετα,
εἴμαστε τῆς ἴδιας θάλασσης
κύματ' ἀπανωτά.
Στὸ καλόχτιστο ἀστήθι μας,
στάδιον τῆς γοργῆς ἀνάσας,
θέμελο ἢ ἀγάπη τοῦ πάθους
καὶ τὸ πάθος τῆς ἀγάπης.

Στῆς νιότης μας τὸν ἄνεμο,
 μὲ δαφνοκόκκι θρεμμένον,
 λυγρὰν τὰ τρυφερὰ κοράσια
 τὰ κρύφια κάλλη ἀνοίγοντας,
 κ' ἢ ἀποθυμιὰ στὰ δόντια μας
 διαμάντι μπορεῖ νὰ κόψη .
 Οἱ λωτοὶ τῶν δαχτύλων μας
 ριζώνουν μέσα στὸν ἀφρὸ
 τῶν ἀπάρθενων κορμιῶν
 μὰ τὴν ἴδια ὅλο γυναῖκα
 δὲν μποροῦμε ν' ἀγαπᾶμε .
 Πιότερο ἀπ' τὰ κέρδητά μας
 γιὰ ὅ,τι δὲ φελᾷ ξοδεύουμε
 καὶ ποτέ μας δὲν τελειώνουν,
 ὅταν πρέπει, οἱ δουλειές μας,
 τί δουλεύουνε γιὰ μᾶς
 οἱ καλοὶ θεοὶ καὶ οἱ σκλάβοι .
 "Οἷω ἀπ' τὴν ἱερὴν Ἀθήναι
 κόσμον ἄλλονε δὲν ἔχει
 καὶ πὰ στὰ καλά μας ἔργα
 ντρέπεται νὰ πέση ὁ ἥσκιος
 βασιλιάδων καὶ θεῶν .

*

Περνῶντας μέσα ἀπὸ τοῦ Ἥλιου
 τὰ ταμεῖα χρυσωθήκαμε .
 κι' ἀπὸ τ' ἄχρωμο φεγγάρι
 ὅσος κύκλος λείπει
 λάμπει μας στὸ μέτωπο .
 Ζευγαρώνουμε τοῦ ἀγέρα
 τίς πτυχές φουσκώνοντάς τες
 μὲ ἀρμονία, μὲ ἀρμονία·
 καὶ τὰ χεῖλια μας ραγίζει
 ὅποιος λόγος τὰ κομπιάζει .
 Καὶ τὸ τραγούδι μας, νιδ' κι' ὁμορφο,
 σπαράζοντας στὰ χρυσᾶ νύχια
 τῆς λύρας μας, σὰν Γανυμήδης,
 στὸν πατρικὸ ἀνεβαίνει "Ὀλυμπο.

Ὅσο μακραίνει ὁ ἥλιος τοὺς ἄδειους
ἥσκιους τῶν γεμάτων δέντρων
τόσο κονταίνει στὴν ψυχὴ μας
τὸν κόπον, ἥσκιον τῆς χαρᾶς.
Ἄϊ! ποὺ τὰ σπλάχνα πελεκίση
μὲ τὸ μεγαλοκάνατο,
ποὺ πολὺ ἀπ' τὸ Δία θὰ χαρῇ
ποὺ κοιλοπονῶντας μὲ τὸ μέτωπο
τὴν πρώτη λευτερώθηκε σοφία! . . .
ὦ! κατέβα ἀπὸ τὸν Πάρνηθα
μὲ τετράχτυπο βῆμα
τρυφεροκέρατέ μου Πᾶνα,
τῆς γῆς ἀδερφε καὶ τέκνο!
Ἄσε νὰ συγνομυρῖζεσαι
τὰ ριζὰ τῶν πουρναριῶν
μήπως κάπου γλυκοκάθησε
καμιὰ πισώγυμνη Νεράϊδα.
Ἐλα, σειῶντας τὰ κλαριά,
νὰ μαλακώσης στὸ κρασί μας
τὸ γένι σου τὸ σουβλερό.
Καὶ τσίμπα μας μὲ μιὰ ἀγκαθιὰ
τὰ μεριά, γιὰ νὰ τρελλάνης
πολὺ τοὺς ὀλίγο
καὶ σύρε μας στὸ θεῖο χορὸ
ὅπως ὁ ἄνεμος τὰ δάση.
Καὶ μὲ τὴν τσουχτερὴν οὐρά σου
τοὺς γέρους φόβισε ποιητάδες,
ποὺ ἄξιο θρεφτάρι δὲ σοῦ σφάζουν.
Καὶ μένα γιὰ τὸ ὄριον τραγοῦδι
χάρισέ μου ἓνα νιὸ ταυρί,
ποὺ τὴ δακρυόματι δαμάλα
μέσα στὸν κάμπο τὸν ὀλόβαθο
νὰ σούρνη τὴν χίλιες ὀργυιές.